

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXI. De Joannis obitu in exilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Ἰωάννης ἔτι τὸν λόγον τῶν λυπηθέντων ἰσχυρῶς ἀπέκρινε, ἢ κυρίως δὲ δικαίαν τῆς βλασφημίας ἐδίδοκε δίκην, καὶ πότερον διὰ Ἰωάννην ἢ χάλαζα κατελέχθη, καὶ ἡ βασίλισσα ἐτελεύτησεν, ἢ ταῦτα δι' ἑτέρας ἐγένετο λόγους, ἢ καὶ δι' ἀμφοτέρων, Θεὸς ἀνείη, ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, ὁ καὶ αὐτῆς τῆ ἀληθείας κριτικῆς δίκαιος· ἐγὼ δὲ τὰ τότε συλλεγμένα ἔγραψα.

A Joannis depositio sicuti dictum est ab iis qui Joanni erant infensi: vel utrum Cyrius debitas maledictiæ suæ pœnas dederit: & utrum propter Joannem grandæo ceciderit & Augusta interierit: an ob alias quasdam causas; an ob utrumque ista simul contigerint, Deus occultorum cognitor novit, qui ipsius quoque veritatis justus est iudex. Ego ea quæ tunc temporis crebris hominum sermonibus jactabantur, scriptis prodidi.

Κεφ. κ'.

ὡς μὲν ἀρσάκιος, ἀτίκιδος τὸν καιρὸν πύλου ἔβριον κατὰ γυν.

B

CAPUT XX.

Quomodo post mortem Arsacii, Atticus Constantinopolitanam sedem obtinuit.

Ἀρσάκιος δὲ ἐπολιωπέσει τῆ Ἐπισκοπῆς ἡρώδου τῆ γ' ἐξῆς ἰσχυρῶς, ἢ πρὸς τὴν ἐπιπέδου τὸ δεύτερον καὶ ἀνθεμίου, ὡς τὴν ἐνδεκάτην ἔνομβριος μὲν ἐτελεύτησεν ὡς πρὸς τὴν πολλοῖς ἡρωδίου τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ διατέτο πολλὰ διαδραμόντων ἡρώδου, τῆ ἐξῆς ἰσχυρῶς, ἢ πρὸς τὴν ἀνθεμίου ἐπὶ τὸν ἐκὼν ὡς πρὸς τὴν ἐπιπέδου ἀνθεμίου εὐλαβῆς, ὡς ὄνομα ἦν ἀτίκιδος ὡς τὸ μὲν ἡρώδου ἐκ βασιλείας τῆ δερμῆς κατὰ τῆν ἀσκητικὸν δὲ τὸν βίον ἐκ νεαρῆς ἡλικίας, καὶ ἄλλως μὲν τῆ μετρίως πεπαιδευθῆς, πρὸς φυσικῶς φρονίμου ἦν ἀλλὰ πρὸς μὲν τὰ μικρὰ ὑστερον λέξω.

CÆterum Arsacius post susceptum Episcopatum non diu supervixit. Sequenti enim anno, id est Stilichone iterum & Anthemio Consulibus, die tertio Idus Novembris mortem obiit. Cum autem multi Episcopatum illum ambient, eamque ob causam multum jam temporis elapsum esset, altero post anno, Arcadio sextum & Probo Consulibus, ad Episcopatum promotus est Atticus, vir religiosus. Hic ex Sebastia Armeniæ generis sui originem ducebat. Cæterum monasticum vitæ genus ab ineunte adolescentia sectatus fuerat. Ac disciplinis quidem mediocriter institutus, naturali prudentia magis valebat. Sed de illo plura postea dicam.

Κεφ. κα'.

Περὶ τῆ Ἰωάννου ἐν ἔξορίᾳ πρὸς κύριον ἀγαθῶς.

Ἰωάννης δὲ τῆ τὴν ἔξορίαν ἀπαγόμενος, ὡς κομάνοις ἔξοριος ὄντως ἐτελεύτησεν, τῆ τεσσαρεσκαιδέκῃ τῆ Σεπτεμβρίου μὲν, τῆ ἐξῆς ἰσχυρῶς, ἢ πρὸς τὴν ὄνω τὸ ἐξοριαν καὶ Θεοδοσίε τὸ δεύτερον ἀνθεμίου καὶ πότερον ἐβίω, διὰ τῆ ἡρώδου, ὡς πρὸς τὴν αὐτοῦ χαλεπῶς, καὶ διασωφροσύνη παρρησιαίερα διαβίβη τῆ γλώσσης ἡρώδου. Ἐπιπέδου δὲ μοι ἐπεισπῶς τὸ σάτον τῆ ἡρώδου σωφροσύνης ἀσκήσων, ἐν ὡς ἐπιπέδου αὐτὸ κατὰ φρονεῖν τῆ σωφροσύνης ἐδίδαξε μίαν γὰρ μὲν τὸ βασιλεῖα ὡς τῆ σωφροσύνης τῆ Ἐπισκοπῶν

CAP. XXI.

De Joannis obitu in exilio.

IOannes vero in exilium abductus, Comanis in Euxino Ponto extremum diem obiit, octavodecimo Calendas Octobres, proximo anno post supraddictum Consulatum, id est Honorio septies & Theodosio iterum Consulibus. Vir, ut antea dixi, propter abstinentiæ studium, iracundiæ magis indulgens quàm verecundiæ: & qui ob singularem sanctimoniam immodica oris libertate perpetuo usus est. Porro mirari non immerito subit, cur cùm tanto studio flagraret temperantiæ, eam tamen contemnendam esse in concionibus suis docuerit. Nam cùm à Synodo Episcoporum semel duntaxat iis qui post

T r

baptismum peccassent, concessa fuisset paenitentia, ipse pronuntiare non dubitavit: licet millies paenitentiam egeris, accede. Ob quam doctrinam, tum a familiaribus suis reprehensus est, tum etiam a Sisinnio Novatianorum Episcopo. Qui librum quoque adversus hoc dictum conscripsit, & Ioannem ob id ipsum graviter exagitavit. Verum haec diu ante contigerant.

μελανοίας τοῖς ἐπιμακίσι δ' οὐκ ἔπειθε, αὐτὸς ἀποτόλημην εἶπεν, χιλιάκις μελανοίσατο. δεῖ ἐφ' ἢ διδασκαλία πολλοὶ μὴν καὶ τῶν γυναικῶν αὐτὸν καλέγνωσαν· μάστιγα δ' οὐκ ἔλασαν· οὐδ' ἔτι ναυαλιανῶν ἐπίσκοπος ὄν, κηλοῦσιν ἐναντίον τῷ λεχθέντι· σιωπῶντες, καὶ ἰσχυρῶς αὐτῷ διατέτο καὶ ἐβραβύθη ἀλλὰ ταῦτα μὴν ἦδη περὶ τέρων ἐγεγόνει

CAPUT XXII.

Κεφ. κβ.

De Sisinnio Novatianorum Episcopo, & de B congressu, quem cum Iohne habuisse dicitur.

Περὶ σισινίου ἐπιπέτου ναυαλιανῶν, οὗ καὶ σισινίου κινῆται πρὸς Ἰωάννην.

DE Sisinnio vero pauca dicere, haudquaquam intemptivum puto. Vir fuit, ut jam dixi, admodum differtus, & in Philosophiae studiis excellens. Praecipue vero Dialecticam excoluerat, & sacrarum literarum interpretationem apprime callebat: adeo ut Eunomius haereticus, ejus praestantiam in arte differendi formidans saepenumero refugerit. Victus autem non adeo simplex erat, sed licet summa esset temperantiae, victu tamen magnifico & sumptuoso utebatur. Quippe delicate vivens, & candida veste indutus, bis quotidie in balneis publicis lavabat. Et cum aliquando a quodam interrogaretur, cur ipse qui Episcopus esset, bis lavaret quotidie, respondit: Quoniam tertio lavare non possum. Alio quodam die cum Arfacium honoris causa inviseret, a quibusdam Arfacii familiaribus interrogatus, cur vestem Episcopo minime convenientem gestaret, & ubinam scriptum esset, sacerdotem alba veste indui debere, respondisse fertur: Tu prior mihi dicas velim, quo in loco scriptum sit, Episcopum atra veste uti debere. Cumque is qui interrogaverat, ad hanc contrariam interrogationem haereret, subjecit Sisinnius: Tu quidem ostendere nunquam poteris, sacerdotem debere atris vestibus indui. Me vero Salomon adhortatus est ita dicens: Sint tibi vestimenta alba. Et Servator noster in Evangeliiis alba veste usus esse deprehenditur. Moysen etiam atque Eliam albis indumentis vestitos, Apostolis ostendit. His aliisque ex temporali facilitate dictis, cunctos qui aderant, in admirationem sui rapuit, cum Leontius Episcopus

Περὶ δ' οὐκ ἔστιν ἐπιμακίσι δ' οὐκ ἔπειθε, αὐτὸς ἀποτόλημην εἶπεν, χιλιάκις μελανοίσατο. δεῖ ἐφ' ἢ διδασκαλία πολλοὶ μὴν καὶ τῶν γυναικῶν αὐτὸν καλέγνωσαν· μάστιγα δ' οὐκ ἔλασαν· οὐδ' ἔτι ναυαλιανῶν ἐπίσκοπος ὄν, κηλοῦσιν ἐναντίον τῷ λεχθέντι· σιωπῶντες, καὶ ἰσχυρῶς αὐτῷ διατέτο καὶ ἐβραβύθη ἀλλὰ ταῦτα μὴν ἦδη περὶ τέρων ἐγεγόνει
ἀλλ' ἐν ἀκρᾷ σωφροσύνης, πολυτέλει τῆς ἐκείνου τρυφῶν τε ἐν ἐδότητι λαοῦ, δις τῆς ἡμέρας ἐν λευκοῖς δημοσίως ἔβραβύθη· διείλετο καὶ ποτὲ ἐργασίῃ αὐτῶν, τὴν χάριν ἐπίσκοπος ὄν, δις τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ τρίτον ἐφθάσει, ἐκείνου ἀλλοτρίῃ δ' ἄρακτον τὸν ἐπίσκοπον καὶ τιμῶν ὄντων, ἠρώτηθη ὑπὸ τῶν τῆς ἀράκτου, διὰ τὴν ἀνοικίαν ἐπίσκοπος ἐστὶν φορεῖν, καὶ πᾶσι γέγραπται λευκά τὰ ἔσθια ἔσθια ἀμφιέννυθαι· ὃ δ' οὐκ ἔβραβύθη, εἶπε πᾶσι γέγραπται μελανῶν ἐσθια φορεῖν τὸν ἐπίσκοπον· τὴν δ' ἐρωτήσαντος ἀπορώ γινώσκω πρὸς τὴν ἀντεράπαινον ἐπιγὰρ ὁ σισίνιος· ἀλλὰ σὺ μὲν εἶπες, δεῖξαι δὴ δὴ ὡς, ὡς δὲ τὸν ἱερωτικὸν μελανῶν ἀμφιέννυθαι· ἐμοὶ δ' ἡ ἐκείνου παρήνεσε λέγων, ἔσωσάν ἱερωτικὰ λευκά καὶ ὁ σῶλης ἐν τοῖς εὐαγγελίοις, καὶ φαίνε' ἐδὴ ἡ χριστοσύνη· ἐ μὲν αὖτε καὶ Μουσῆν καὶ ἠλίαν λευκοφορέντας, καὶ ἀποστόλους ἐδείξεν ταῦτα δὴ καὶ ἀλλὰ τὰ ἐτοίμως εἰπὼν, τὰ μέγιστα ἐστὶν παρθένων ἑθαυμάδιον· λεοτίου δ'